

Στον Τάσο Κατιντσάρο

του **Θανάση Τσιριγιώτη**

Τι γράφει αλήθεια ένα διαβατήριο ζωής;

Αυτό που θα διαβάσουν οι επόμενοι
και οι χωροφύλακες θα ρίξουν στην πυρά
μήπως μολύνει τις τάξεις των αγγέλων;

Σε κείνες τις παρελάσεις στρατιωτών που αυτομόλησαν
ήσουν παρών και αγαπούσες τις μεγάλες αφηγήσεις
που σαν σταλαγματιές τρυπώνουν στις ρωγμές των βράχων.

Στα πέτρινα χρόνια έσφιγγες τα δόντια
-στο διάβολο η ασφάλεια της σιγουριάς-
και αρνήθηκες να πιεις τα λικέρ
που μοίραζαν απλόχερα παπάδες και τραπεζίτες.

Μια αγρύπνια, δυο αγρύπνιες, που θα πάει, θα ξημερώσει, έλεγες
γι' αυτό τράβαγες την πρώτη γραμμή της πορείας
όπως η αλυσίδα τον κουβά απ' το πηγάδι.

Λίγο παρακάτω, το διαβατήριο που λέγαμε, έγραφε
πως τα χρόνια δεν τα μετράμε, αλλά τα ζούμε
ζούμε γιατί παλεύουμε
παλεύουμε όπως ανασαίνουμε
και ο λογισμός του απέναντι να γίνεται δικός σου.

Νάτανε η δίκοπη γενιά που σου σμίλεψε το πρόσωπο,

η καταγωγή, το δίκιο των φτωχών; Ποιος ξέρει.

Όμως ανήμερα του ΕΑΜ, εικοσιεφτά Σεπτέμβρη,

αποφάσισες να φύγεις για το δάσος

των σκοτωμένων φίλων μας.

Εντάξει Τάσο. Καταλάβαμε τον υπαινιγμό.

Μέχρι όμως που συνάντησες ανίκητο εχθρό,

μιλούσες για το δίκιο των απόκληρων

που ακόμα δε βρήκαν το δίκιο τους

και μες στη σιωπή και την ερημία του πλήθους

σ' ακούσαμε όλοι εμείς να φωνάζεις:

*«Προχωράτε, προχωράτε προχωράτε,
την αυγή να βρούμε πολεμώντας»*

01/10/2018